

Skikkelse. Det er en Lov, som vil være et Led i den Kæde af Love, der kan bidrage til, at Lovgivningsmagten fremtidig kan komme til at arbejde under rolige parlamentariske Forhold.

Steffensen: Det er ejendommeligt, at et af de første Spørgsmaal, man tog op, efter at Junigrundloven var vedtagen i 1849, var Spørgsmaalet om en Ministeransvarlighedslov. Statsraadet overdrog den Gang Justitsministeren at skaffe Oplysninger om, hvorledes man havde forholdt sig dermed i andre Lande, og Justitsministeren skrev Maanedsdagen, efter at Junigrundloven var underskrevet, til Udenrigsministeriet og spurgte, om det kunde skaffe Oplysninger, navnlig om, hvorledes Forholdene vare i Frankrig og Belgien i saa Henseende. Der kom vist ikke noget ud af det hele den Gang, jeg tvivler om, at man fik Oplysninger fra Frankrig eller Belgien; de have endnu den Dag i Dag ikke nogen Ministeransvarlighedslov. I det hele taget var der vist ikke andre Ministeransvarlighedslove den Gang end i Sverige og Norge, hvor man har saadanne Love henholdsvis fra 1810 og 1828.

Ejendommeligt er det endvidere, at uagtet de fleste Landes konstitutionelle Forfatninger indeholde Bestemmelser om, at Ministrene ere ansvarlige, og at der skal gives Ministeransvarlighedslove, saa er det kun ganske undtagelsesvis, at der er givet saadanne Love. Jeg mindes i Øjeblikket kun en, nemlig en Lov, man har i Nederlandene fra 1855. Alt dette tyder paa, at der ikke maa være nogen dybere Trang til Ministeransvarlighedslove, siden man ikke blot hos os, men ogsaa alle andre Vegne har saa at siges ladet dette Spørgsmaal gaa i Staa. Jeg tror ogsaa, det er rigtigt, at nogen større Trang er der i Virkeligheden ikke til en saadan Lov. Man har jo Bestemmelser i de almindelige Straffelove, navnlig Bestemmelser om Embedsforbrydelser, der ogsaa ere anvendelige paa Ministrene og i det væsentlige ere tilstrækkelige for Ministrenes Vedkommende. Vi se, at i England, hvor man har haft en fri Forfatning længere end noget andet Sted, har man ikke haft nogen Ministeransvarlighedslov, men dette har ikke været til Hinder for, at man, naar Ansvar gjordes gældende, meget vel har kunnet straffe Ministrene tilbørligt; vi kende jo endogsaa Eksempler paa, at adskillige Ministre ere blevne dømt og henrettede. Jeg vil derfor sige, at i og for sig vilde jeg nok ønske, at man havde overladt Spørgsmaalet

om Straffebestemmelser for Ministrene til den Kommission, vi have nedsat til Revision af Straffeloven, og at man saa i denne vilde medtage det fornødne, hvis det skulde vise sig, at der manglede en Bestemmelse. Jeg vilde finde det skønt, at Ministre, der have forbrudt sig, dømmes efter samme Lov som andre Forbrydere. Imidlertid skal jeg ikke indvende noget imod, at man fremmer en særlig Lov med Hensyn til Ministeransvarlighed. Der er nemlig adskillige Omraader, hvor der nok kan trænges til nogle særlige Bestemmelser.

Hvad nu det foreliggende Forslag angaar, vil jeg med Hensyn til de to Paragraffer, der tidligere ere omtalte, og som afgjort ere Hovedbestemmelserne i dette Lovforslag, udtale, at der er jeg ganske enig med den ærede første Taler, det ærede 1ste Medlem for 1ste Kræds (Matzen). Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa Betragtninger over disse Bestemmelser. — Der er ganske vist endnu enkelte andre Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg ikke finder fuldt tilfredsstillende, men jeg skal indskrænke mig til kortelig at nævne et Par Punkter. Naar det saaledes i § 16 hedder, at Bøder, der idømmes Ministre, fra 500 til 5,000 Kr., skulde i Mangel af Betaling inddrives ved Udpantning, og hvis Dækning ej heller fremkommer ved Udpantning, „blive de eller deres resterende Del at afsones efter Reglerne om Afsoning af Bøder, idømte i Henhold til almindelig borgerlig Straffelov“, saa er der derved det at mærke, at dette om, at Bøderne skulle inddrives ved Udpantning, er en ny Regel. Det kan endda gaa, men naar det saa hedder, at Bøderne eller de resterende Dele skulle afsones efter Reglerne om Afsoning af Bøder, idømte i Henhold til almindelig borgerlig Straffelov, saa forstaar jeg det ikke; for almindelig borgerlig Straffelov har, mig bekendt, ikke Regler, som kunne anvendes i dette Tilfælde. Efter almindelig borgerlig Straffelov er Forholdet jo det, at naar Bøder efter den idømmes, og de saa ikke fuldt ud betales — man tager ikke mod Afdrag —, saa ifalder vedkommende en Fængselsstraf, som er bestemt i Dommen. Det passer ikke hermed; for det kan dog ikke være Mening, at man, naar Bøden ikke er fuldt betalt, skal optage Sagen igen og saa skal idømme dem en særlig Straf. Det Punkt maa rettes. Det er imidlertid kun et underordnet, og jeg gør blot opmærksom paa det, for at det kan blive taget under Overvejelse i det Udvalg, der vil blive nedsat.

Der er et andet Punkt, jeg ønsker at